

**ПОЗИВ НА ПРЕГОВОРЕ СА ЊЕМАЧКИМ
ОКУПАТОРОМ ОД 29. МАЈА 1942.**

**ЧЕТНИЧКИ ОДРЕД
ВОЈВОДЕ МАЈЕВИЧКОГ**

бр. 14.

29. Маја 1942. год.

положај

Команданту Дринског Батаљона.

Пошто ће се у суботу 30 маја у 9 часова вршити преговори са хрватском војском из Тузле, као представник хрватске војске биће командант дивизије. Пошто сте Ви од стране штаба одређени са војводом и још двојицом из главног штаба као преставници четнички то ће те неизоставно да будете у штабу групе најдаље до 6 сати. Познато ми је да сте озлеђени у руку али с обзиром да се преговори воде за територију четвороугла Бијељина Брчко Тузла Зворник то Ваш изостанак неможете ничим оправдати. Ствари ће се решавати судбоносне те сам одлучио да и један командант мора присуствовати, а пошто сте ви најстарији од команданата то сам Вас одредио.

**Командант групе
потпис Радивоје Керовић**

*
* *

**ЗАПИСНИК О ПРЕГОВОРИМА ПРЕДСТАВНИКА
МАЈЕВИЧКЕ ЧЕТНИЧКЕ ГРУПЕ И КОМАНДАНТА
3. ДОМОБРАНСКЕ ДИВИЗИЈЕ ОД 30. МАЈА 1942.
О САРАДЊИ СА ОРГАНИМА НДХ
З А П И С Н И К**

О току преговора

Одржаних 30. свибња 1942. године у селу Лопарама око 10 км. северозападно од Гор. Тузле, између заповједника треће пјешачке дивизије и представника четника из Мајевце.

На састанку горе поменутих, од стране заповједника треће пјешачке дивизије, постављена су следећа питања:

Тко су присутни четници?

Одговор Војвода Мајевички Радивоје Б. Керовић,
Вукашин Шаботић, начелник штаба,
Буро Бижић, командант Дринског батаљона,
Илија Гајић, командант планинског батаљона,
Ацо Медунић, командант Брчанског батаљона,
Иван Петровић, поручник

Мирко Букановић, ађутант командант групе,

б) Да ли су горе наведени стварно представници четника на четворокуту Зворник, Бијељина, Брчко, Тузла.

Одговор Ми смо стварно представници наведеног четворокута.

ц) Да ли су Вас овластили сви четници на поменутом четворокуту да водите преговоре и имате ли пуномоћ?

Одговор. Писмене пуномоћи немамо али имадемо пристанак свих за преговоре.

д) Прочитат је горе наведенима допис заповједништва другог домобранског збора Оп. Бр. 1037 (трајно и постављено им је питање да ли имаду искрену жељу постати лојални грађани Независне државе Хрватске).

Одговор. Имамо најискренију вољу да постанемо лојални грађани Независне државе Хрватске, али да добијемо своја грађанска и политичка права, а исто тако и имадемо најискренију вољу за преговоре.

е) Прочитани су услови предаје наведених у допису другог домобранског збора оп. бр. 1022/ трајно од 14 свибња о. г. један примерак им је уручен.

Преставници четника, по извесном разматрању предочени у условима, поднијели су следеће као допуну горњих услова).

1. Четници Мајевичке Групе налазе се у својем већ ослобођеном крају па онда немају потребу да има ко други јамчи слободу и сигурност, особну као и њихове имовине јер су принуђени да се сами о томе старају.

2. У колико би се са Хрватском бојском постигао споразум, ми четници остајемо и даље под оружјем,

и ни у ком га случају нећемо за сада одложити с тим, да га нећемо и не намјеравамо употребити против регуларне Хрватске војске, ни против окупаторских власти, ако се споразум у потпуности буде постигао. Чињеницу, да оружје и даље задржимо, сматрамо као једну могућну гаранцију да ће се равноправност која је Српском народу наговјештена у истину остварити.

Што се тиче борбе против партизана четници Мајевичке групе и до сада су је бескорисно водили и водити ће је и даље.

Сигурносну службу у нашим селима вршити ћемо сами јер смо у могућности да заведемо потпуни ред и поредак у свим крајевима које држимо што је већ и наведено.

3. је већ садржано у горњој тачци.

4. Да бисмо могли показати своју потпуну лојалност према држави тражимо следеће:

а) Да се од стране хрватске војске одмах разоружају легија и милиција т. ј. наоружани муслимани у горе наведеном делу Босне јер сматрамо да су они главни кривци за сва зла која су Српском народу у Босни нанијета, као да се и регуларна војска из свих муслиманских села извуче.

б) Тражимо да се одмах пуне слободу сви Срби Босанци који се налазе у затворима, заточеништву и заробљеништву било у земљи или у иностранству.

ц) Да у редове управних и судских власти у Тузли, Брчком, Бијелини и Зворнику буду одмах уврштени и Срби у оном броју, који одговара њиховој бројној јачини за дотично мјесто.

д) Када буду сви ови услови испуњени, тек онда ћемо моћи предати оружје, јер сматрамо да ћемо тек у том случају уживати пуну равноправност а ми ћемо онда показати своју потпуну лојалност према Незав. Држави Хрват.

5) Наша борба против партизана лично је наша ствар и за њу нисмо тражили нити ћемо тражити било какву награду и нити признање.

2) На питање да ли на темељу предочених услова и обзиром на њихов дати одговор (наведен од првог до петог пристају повести коначне преговоре са одређеним повјеренством, које је једино овлаштено да донесе коначну одлуку по појединим горе изнијетим тачкама?

*) Пристајемо с тим да што прије дође до састанка а најмање за петнаест дана.

3) До коначног решења по питању преговора установљавају се обе стране примирја на простору који је ограничен цртом, на истоку ријеком Дрином, на северу р. Савом до Брчког, село Г. Жабари, на западу с. Г. Жабари с. Бијела с. Сребреник — с. Тиња — с. Ристовац, на југу с. Бистрац, — г. Тузла — пут Тузла — Зворник искључиво са Зворником закључно.

На горе споменутом простору ни једна страна не смије вршити нападне акције. У случају да било са које стране одкази самовољног нападачка реакција ће се извршити само на дотично мјесто одакле су самовољници.

Досадашњи путеви, на горе означеном простору, са којима се до сада служиле и једна и друга страна, остају и даље у важности за искоришћавање саобраћаја. На горе одређеном простору не смију се вршити ни са једне стране покрети наоружаних дијелова у сврху посједовања нових упоришта. Овим се не сматрају ограничење покрета постројба хрватског домобранства и добровољаца, који врше своју редовну дужност на одређеном простору.

Примирје наступа 30 свибња 1942. године,
Присутни претставници четника: Заступа запо-
Војвода Мајевички Радивоје вједника дивизије
Керовић пуковник
Вукашин Суботић начелник штаба Гргић с. р.
Буро Бижић, коман. дринског батаљона
Ацо Медунић ком. Брчанског батаљона Илија Га-
јић, ком. Планинског батаљона Иван Петровић,
поручник и Мирко Букановић ађутант командан-
та групе.

У Лопарама дне 30 свибња 1942. године.

Да је препис веран оригиналу тврди и оверава:

По заповести команданта
А Б У Т А Н Т
Станко Тодоровић звани
Вујадин

**ЗАПИСНИК О САРАДЊИ МАЈЕВИЧКИХ ЧЕТНИКА
И ЦИВИЛНИХ ОРГАНА ВЛАСТИ НДХ
САЧИЊЕН 2. ЈУНА 1942. ГОДИНЕ**

З А П И С Н И К

О одржаном састанку између представника четничке групе Мајевичке и г. Антун Петарчић, представника Жупске редарствене области из Брода на Сави одржаног дне 2. VI. 1942. у селу Пушковцу општина Корај, срез Брчко на темељу жалбе Дринског четничког батаљона под бр. службено од 19. V. 1942. год., а према налогу Жупске редарствене области Бр. 1425/42. од 31. V. 1942. г.

Приликом састанка заступници четника изјавили су слиједеће:

1.) Представници четника са територије Мајевце, Семберије и Посавине сматрају, да су муслимани у првом реду највећи кривци за све зла, која су Српском народу у Босни нанијете за посљедну годину дана, да су они главни виновници за стотине хиљада невиних српских жртава у Босни и Херцеговини.

О муслиманима као четничкој групи ми имамо мишљење, да они уопште немају стварне националности, да су они од увiek живјели на рачун других, у првом реду Срба, док је у Босни владала Аустроугарска, они су били највећи аустријанци, за време Југославије они су били већим делом великосрби, по завршетку рата били су најприје и први обожаватељи Хитлерових група и позната је ствар, да су они том приликом где год су срели немачке долазећи трупе, изјављивали срамно »Wir sind funfte Kolone«, а од када је основана Независна Држава Хрватска, они су највећи Хрвати, „Хрватско цвијеће“, другим речима о њиховој националности не може бити ни говора. Они вечито лутају и траже подржак код оних, који

им могу пружити користи, а чим осјете да им се терен измиче, они су у свако доба склони, да погазе своју реч, обећања и уверења, и аутоматски се окрећу оној страни, која им више даје. Као што су знали ући и поклати неколико стотина хиљада Срба, тако ће се исто знати данас сутра окренути против Хрвата и њих исто тако убијати, чим би осетили слабост Хрватске. Ово су непобитне чињенице, које се објективно историјски могу доказати. Ми Срби у Босни боље познајемо муслимане, него што их Хрвати познају.

Данас, када су они у извесној мери остали у шкрипцу, када се Срби латили оружја, да би заштитили своје животе и своју имовину муслимани покушавају на све могуће начине, да се извuku и спашавају. Тако је у више случајева доказано, да су пактирали са партизанима, надајући се, да ће на тај начин моћи да исправе грешке, које су починили према Србима, у толико прије, што им званична Хрватска није могла пружити апсолутну заштиту, као и обзиром на неизвесност, која данас у свету уопште влада у погледу коначног исхода завршетка рата.

Ово поткрепљујемо следећим доказима:

а) Приликом одлучне борбе са партизанима која је вођена у месецу фебруару тек г. између нас четника и партизана, чије су снаге тада биле подједнаке на територији коју представљамо, и када се радило и бити или не бити једних и других, вођа партизана Фаил Јахић звани „Шпанац“ који је иначе муслиман, тражио је помоћ од Муратбега Пашића из Бијељине, тада њег логорника, на што му је овај послао 40 наоружаних муслимана који су учествовали у борби, а деломично остали на животу. После изгубљене борбе, у којој су партизани изгубили око 200 мртвих, остатак партизана се разбежао на све стране, а преостали од наоружаних 40 муслимана из Бијељине вратили су се у Бијељину. Који су то били, врло добро зна Муратбег Пашић „уважени“, а ми знамо за Изу Барјактаровића и Изу Мұдаосмановића из Бијељине, који се вероватно и сада налазе у Бијељини.

Узгред напомињемо, да је ово била најтежа борба коју смо до сада имали, и да је у партизанима већ тада био представљен велики број муслимана, сем напоменутих 40 из Бијељине.

б.) Приликом свих борби са партизанима, у много случајева, партизани, пошто су били принуђени на бегство, редовно су се повлачили и бјежали у Турска села и то: Корај, Теочак, Челић, Тур. Јањари, Атмачићи, Глиња а нарочито у Т. Трнови, одакле су на нас отварали ватру из аутоматских оружја. Партизани су увек налазили у Турским селима уточишће, што је случај и сада, када их има врло мали број. Сада када муслимани осећају, да се ради о споразуму између Хрвата и Срба, они осећају сву реалност тог могућег споразума т. ј. и сами увиђају, да су Срби и Хрвати много ближи по вери раси једни другима, а да и једни и други немају никакве блискости са њима ренегатима, или како их ми називамо репом без корена. У осталом ми се питамо, зашто муслимани нису били Хрвати послератних година, зашто су њихови представници гласали на Видовдански устав који је после са собом донео све оно, што није требало да буде у односу Срба и Хрвата.

ц.) О муслиманима ми знамо, да су они од увек живели на рачун Срба у Босни као и на рачун Хрвата, што потиче још из ранијег феудалног доба, а сада када су добили власт у руке, они су немилосрдно пљачкали и убијали те палили гдје год су стигли Србе, а ми смо уверени, да представници Хрватске државе нису обавјештени о свим зверским неделима која су учинили а још и сада чине Србима у Босни. Њих није код тога руководила никаква идеја, него им је једини циљ био пљачка и освета према Србском народу, а пре свега кршћанском, због тога они су економски врло добро стоје, јер су од Срба отели сву стоку, сву храну и све друго, што су у нашим домовима нашла. Оно што је пре рата био олош муслиманског света у граду и селима (због своје неспособности за рад и напредак) данас је богат и газда, па и то им није довољно, још и данас губе своје луде главе за говече па и за свиње, премда као муслимани то и не једу.

2.) Због свега изнетог ми четници водићемо и даље бескорисну борбу против муслимана и ако Хрвати представници мисле и желе да са нама као представницима Српскога народа у овом делу Босне воде ма какве преговоре, ми им препоручујемо, да у што краћем року прекину сарадњу са муслиманима, јер док та сарадња са муслиманима постоји не може бити речи о

сарадњи с нама. Или са нама или са њима. Према томе сматрамо и очекујемо од Хрватске власти, да се и легија, т. ј. сви наоружани муслимани одмах разоружају, јер бисмо пре до последњег сви и изгинули, него што би дозволили оно, што се дешавало прошле године т. ј. да они насрћу на наше домове каљају част наших породица, кољу све оно што је српско и односе нам све до посљедњег зрна.

3.) Посебно додајемо следеће:

Посведневно се дешава, да муслимани нападају поградним изразима мирне српске становнике, који нису наоружани и који обрађују своја поља, јер још увијек у њиховим селима налазе се сатније хрв. војске. То им је последњи израз њиховога беса, јер данас, када ми четници са пушком у руци бранимо своје домове и своја села, њима једино остаје, да псују, вребају, оно што је нама драго и свето. Типичан примјер за ово је случај који је описан у тужби Дринског четничког батаљона од 19. пр. мј. која се у копији прилаже.

4.) Што се тиче односа нас Срба у Босни према Хрватима и НДХ о томе бисмо могли много и много тога изнети. У колико буде интереса од стране власти, ми бисмо то у будуће могли опсежно на исти начин као и горе изложено, објаснити и описати. За сада ћемо рећи само толико, да не верујемо у трајну постојаност државе, без обзира на коначан исход рата, која дозвољава, да и даље постоји и постоје људи власти као што су Стјепан Смодић, повјереник општине Забрђе са седиштем у Угљевику. Колико је тај човјек недјела починио за читав крај овога дела Босне, о томе би се могло објективно написати много и много. Наводимо само то, да је он лично одговоран и да је његова властита кривица, што је 24. маја 1942. у борби, у којој је он срамно побегао погинуло 10 војника, преко 30 их је рањено, а 14 заробљено, а да при томе није рањен нити погинуо ниједан од четника. Овом приликом његов бјесомучни и неосновани план платило је главом више недужних Хрвата и плаћаће и у будуће и страдаће многи и некриви Срби и Хрвати у овоме крају, ако он не буде био у што краћем року смењен.

И поред тога што је Србима обећана слобода вероисповести и равноправности још увек су многи на-

ши очеви и интернирани и још увек се затварају и интернирају, а сем тога и даље се врши присиљавање на прелазак у католичку веру, у чему се нарочито истиче споменути Смодиш. Када му на примјер извесна српска обитељ затражи из апровизације одобрење за куповину живежних намирница, он такве одбија и наређује им, да пређу на католичку веру. И даље он свакодневно затвара извесне Србе, иако за то нема никаквог основа ни права.

На крају ни изјављујемо, да се нећемо дати заварати никаквим обећањима, ма са које стране долазила, било из Загреба или с других страна, било сада док рат још траје, било после рата. Ми имамо свој одређен правац и став, који заузимамо сада и који желимо заузети после рата, док не постигнемо потпуна грађанска и човјечанска права.

Антун Петарчић в. р.
Изасланик Жуп. ред.
Области Брод н. с.

Војвода Мајевички
Радо Керовић в. р.
Капетан Вукашин Суботић¹⁾

Јован Петровић в. р.
Б. Бижић в. р.
Јеремија М. Лазић в. р.

¹⁾ Дописано руком.

ПРЕГОВОРИ ЧЕТНИКА И ДРЖАВНИХ ОРГАНА НДХ У ЛОПАРАМА, 15. ЈУНА 1942.

З а п и с н и к

Састављен дана 15 јуна 1942. г. у селу Лопарама, између представника државе власти НДХ: великог жупана при председништву владе Др. Милана Бадовинца, топничког пуковника Емила Радила, заповедника 3. пешачке дивизије и усташког потпуковника Ивана Шојата с једне стране и заповједника Мајевичких четничких одреда Радивоја Керовића, Вукашина Суботића, начелника штаба, Томинчевића Раде, поруч-

ника команданта батаљона Јеремије Лазић, записника команданта батаљона, Мирка Букановића, ађутанта команданта групе, Илије Гајића, команданта батаљона, и Петра Керовића, представника цивилне власти у Мајевници — с друге стране.

Горе наведени преставници четничких одреда заступају, простор, који се налази у четворокуту: Тузла — Зворник — Бијељина и Брчко, а исти се налази у њиховом захвату, изузимајући становита муслиманска села и места, где се налазе постројбе хрватског домобранства и признатих формација.

Након тога се приступило самим преговорима. Тијekom преговора установљена је добра воља са обје стране да дође до мирног рјешења постојећих спорова између хрватске државне власти и заступника четничких одреда. Међутим установљено је, да у неким питањима није могло доћи до споразума, поглавито у питању постављања према жељи четничких одреда управних и судских чиновника у крајевима, гдје су они у већини. Осим тога препорног питања, ставили су заступници четничких одреда и приговор даљњем опстанку милиције и добровољаца, јер да су они највише безакоња на њима правили.

Осим тога траже, да се повуче регуларна хрватска војска из досадашњих положаја, који се налазе у српским селима. Ово своје тражење надопуњују тако, да на оне положаје, које сада заузимају добровољци и легионари, могу бити одређене домобранске постројбе као и остале регуларне оружане снаге.

Представници хрватске државне владе сматрајући, да горњи предлози прелазе њихову упута, која су добили од поглавничког главног стана за вођење преговора, одбили су ово тражење, па су тиме ови преговори за сада одложени с тим, да примирје, које је склопљено 30. свибња 1942. остаје и даље на снази, док једна и друга страна недонесу рјешење (коначно) по сада одложеним преговорима.

Представници четника са споменутог четворокута горње своје изјаве поткрепљују записником, који је сачињен дне 25. липња 42. г. у с. Пушковцу, општина Корај, а који се доставља у пригибу.

Овим преговорима присуствовао је и изасланик
заповједника 718 њемачке пјешачке дивизије потпу-
ковник Вист као посматрач.

Присуствују представници четника:
Војвода Мајевички Радивоје Керовић с. р.
Начелник штаба Вукашин Суботић с. р.
Команд. батаљона Радо Томичевић с. р.
Заст. ком. бат. Јеремија Лазић с. р.
Аб. ком. групе Мирко Букановић с. р.
Команд. батаљона Илија Гајић с. р.
Предст. цив. власти Петар Керовић с. р.
Велики жупан при представништву владе:
Др. Милан Бадовина с. р.
Заповједник 3. пјешачке дивизије:
Рада с. р.
Усташки потпуковник
Иван Шојат с. р.

**ПРЕГОВОРИ ЧЕТНИКА С НИЈЕМЦИМА ОД 14. VIII
1942. ГОДИНЕ У ЛОПАРАМА**

ШТАБ МАЈЕВИЧКЕ ЧЕТНИЧКЕ БРИГАДЕ

Стр. Пов. бр. службено

14. августа 1942. год.

Положај

СВИМ КОМАНДАНТИМА БАТАЉОНА

Данас прије подне дошао је у Лопаре Командант Њемачке војне силе за источну Босну и позвао представнике четника ради зговора. Од стране овога штаба тим преговорима су присуствовали: Војвода, начелник штаба Јово Б. Борђевић, абутант Мирко Бу-кановић и командант Мајевичког батаљона Радо То-минчевић.

Преставник њемачке војне власти, саопштио је да се, нарочито у последње вријеме дешавају од стране четничке разни напади на Хрватску војску, саобраћајне објекте и сл., а био је један случај и напада на њемачки санитетски ауто, те се из овога јасно види да четници не одржавају уговорено примирје, те ради тога је Њемачка војна сила принуђена да четницима постави слиједеће услове:

1) Ако четници желе да сачувају своју територију од уништења, и да на истој сачувају народ, ред и мир, **МОРАЈУ БЕЗУСЛОВНО ДА ПРЕДАЈУ ОРУЖЈЕ**, и то само Њемачкој власти, јер су Нијемци у Источној Босни преузели сву војну власт, и под њиховом командом стоји Хрват. домобранство, усташе, милиција и легија.

2) У оним селима, која граниче са муслиманским или оним гдје има партизана, оставиће се потребан број оружја за одбрану наших села, народа и иметка.

И како су претставници четника најавили да на ове услове никако ни под коју цијену не могу прис-

тати, и изнијели им све разлоге због којих се то не може учинити, ипак је преставник Њемачке војске тврдо остао при својим захтјевима, наводећи да се никакав други споразум не може направити.

После дужег доказивања ипак је постигнуто следеће:

Ако четници до 20 августа у 24 час. не даду никакав одговор за предају оружја онда ће се сматрати да припреме за предају оружја још нису извршене те ће остати и даље стање примирја, и њемачка, као ни Хрватска војска неће пуцати на четнике. **АЛИ АКО МА КО ОД ЧЕТНИКА САМО ЈЕДАН МЕТАК ОПАЛИ НА ЊЕМЦЕ, ХРВАТЕ, МИЛИЦИЈУ или легију, ОНДА БЕ ЊЕМАЧКА ВОЈСКА ОДМАХ ПРЕДУЗЕТИ ОПШТИ НАПАД НА ЦИЈЕЛУ МАЈЕВИЦУ,** тј. послаће казнену експедицију и у том случају бићемо сами криви за пропаст српског народа на Мајевници. Милости неће бити никакве ни према коме.

Исто тако ће се предузети општи напад, ако се деси да буде нападнут или оштећен ма какав војни, саобраћајни и др. објекат.

Доставља Вам се предње, са наређењем, да од нас никакве акције, ма и најмање, не преузимате без знања и одобрења овог штаба.

ОДМАХ СВИМА БОРЦИМА САОПШТИТЕ ВАЖНОСТ ОВОГА НАРЕБЕЊА И УПОЗОРИТЕ ГА НА ПОСЛЕДИЦЕ, АКО СЕ НЕБУДЕМО СТРИКТНО ПРИДРЖАВАЛИ ОВОГА НАРЕБЕЊА.

Сваки напад од стране легије и муслимана одмах **НАЈХИТНИЈЕ** доставите овом штабу, како би се благовремено могле предузети све потребне мјере. Од Њемачке команде.

Исто тако одмах тако извјештавајте све што будете дознали о кретању партизана.

СВИМА БОРЦИМА САОПШТИТЕ ДА БЕ СВАКИ ОНАЈ, КОЈИ САМОВОЉНО ИЗВРШИ МА КАКВУ АКЦИЈУ БИТИ НАЈСТРОЖИЈЕ КАЖЊЕН.

Командант
Војвода Мајевички

ПРЕГОВОРИ ЧЕТНИКА И ОРУЖАНИХ СНАГА
НДХ ОД 17. ОКТОБРА 1942.

З А П И С Н И К

Састављен дне 17. листопада 1942. године у 16 сати у с. В. Обарска на састанку између заповједника 3. пјешачке дивизије и војводе Мајевичке четничке групе — Керовића, ради уређења стања које је настало послје оружаног сукоба дне 10. листопада о. г. између усташког сата XXV усташке бојне из Бијељине и четника Бијељинског четничког батаљона код с. Д. Црњелово.

Присутни овом састанку, поред изасланика 718. њемачке пјешачке дивизије сатника Venno Pocher из Бијељине — као посматрача, били су:

- а) од стране Хрватског домобранства:
 - заповједник 3. пјешачке пуковније из Бијељине, подпуковник Цвиљушац Никола,
 - главар стожера 3. пјешачке дивизије бојник Месаров Виктор,
- б) од стране четника Мајевичке четничке групе:
 - заповједник Бијељинског четничког батаљона Бањичић Радивој,
 - побочник војводе Керовића Букановић Мирко,
 - иследни судија Мајевичке четничке групе Сретен Сретеновић.

На овом састанку дошло се до следећег

З А К Љ У Ч К А:

1. Створити стање прије 10. X 1942. године:
 - а) да се четници повуку у своја села са положаја и засједа заузети послје оружаног сукоба дне 10. листопада у с. Д. Црњелово,

б) Пут Бијељина — Брезово Поље ослободити за неметани промет и повући садашње засједе, које су постављене од 10. листопада 1942.

ц) Пут Бијељина — Суботиште ослободити за неметани промет и повући све засједе.

2. На простору, који је ограничен, источно: р. Дрином, сјеверно р. Савом, западно цртом: поток Ресник до закључно с. Даздарево — с. Тријешница са закључно — Каравласи искључно — Одарци закључно — до потока Дашница вршити ће хрватско домобранство и евентуално Њемачка војска, по потреби, чишћења и успостављати упоришта без икакве претходне обавиести четника Мајевичке групе, што се не смије сматрати за повреду примирја.

3. У горе означени простор не могу доћи оружани четници изван тога простора, а они четници Мајевичке групе који се сада налазе у овом простору, као домородци, могу по потреби, кад се врши подхват у овом простору од стране Хрватског домобранства или Њемачке војске, на позив судјеловати уз претходно легитимирање да заиста припадају Мајевичкој четничкој групи на простору: Тузла — Зворник — Бијељина — Брчко.

Дозвољено је патролирање између појединих села на овоме простору од стране обходња четника Мајевичке четничке групе, с тим да се не задржавају дуж цеста и жељезничке пруге: Бијељина — Рача, утврда и упоришта.

У колико се укаже потреба да Војвода Мајевичке четничке групе — Керовић измјени на овоме простору домороде са четницима неког другог диела подручја Мајевичке четничке групе, или их појача, дужан о овоме на вриеме, а прије измене или појачања, изјестити заповједника 3. пјешачке дивизије.

Упућивање четничких обходњи у овај простор од стране заповједника Бијељинског четничког батаљона у сврху одржавања везе или контроле над четницима тога батаљона у овом простору или због придоласка журне помоћи у случају напада од стране партизана, дозвољава се у свако вриеме.

4. У означеном простору под 2. вршит ће се, по потреби, подхвати против одметника групе Страјка Калабића.

У случају признања и поковања војводи Керовићу и престанка са пљачкама и убиствима на овом простору, престати ће сваки подхват.

Проти партизана и групе Жарка Калабића вршит ће се подхвати увiek кад за то настане потреба.

Ради међусобног препознавања на овоме простору између припадника Хрватске оружане силе, Њемачке оружане силе и припадника — четника Мајевичке четничке групе издати ће се од стране заповједника 3. пјешачке пуковније знаци спознавања. Ови знаци спознаје вриедит ће до издавања легитимација свима четницима четничке Мајевичке групе — војводе Керовића, а што ће уследити кроз двадесет дана.

Коначна одлука по одредбама овога записника донети ће се од заповједника 3. пјешачке дивизије по накнадном одобрењу предпостављеног заповједништва.

Војвода Мајевичке
четничке групе
(Радивоје Керовић)
Рад. Керовић в. р.

Заповједник 3. пјешачке
дивизије
пуковник (Емил Рада)
Емил Рада в. р.

У с. Обарској, дне 17. X 1942.

За тачност

Прочелник главностожерног одјела
главностожерни бојник
(потпис нејасан)

М. П.